hij alleen wist dat de vrouw een vreemdelinge was, die een paar maal per jaar in het park kwam, om, naar het scheen, het nachtleven van nabij te zien. De heeren hield zij steeds op een afstand en met de dames wisselde ze geen woord. — „That is all, Sir!" zeide hij.

Ik ging het park uit en liep de breede allee in. Nauwelijks had ik een honderd meter geloopen of ik zag de vrouw in 't zwart voor mij staan; ze scheen van achter een dikken boom te zijn gekomen.

„Ik dacht wel dat U mij zoudt volgen, monsieur," zeide zij.

„Wie zou zich niet tot zoo'n charmante vrouw aangetrokken gevoelen," antwoordde ik. Ze lachte... en riep... „mais la dompteuse!"

„Oh, die heb ik vroeger eens ontmoet, toen zij het halssnoer verdiende!"

Zij vroeg mij nu alle bijzonderheden omtrent het leeuwenfeest te Makallah en mijn reizen. Mijn eerste gedachten, die ik betreffende haar gevormd had, werden geheel weggevaagd, daar zij op en top een lady was en bovendien een buitengewoon intelligente vrouw. Bij intuïtie gevoelde ik dat er tusschen haar en mij een groote afstand bestond, dien ik tevergeefs trachtte te definieeren.

Al pratend kwamen wij op het hoofdplein der stad, waar bij de fontein een prachtige auto stond. Plotseling brak zij het gesprek met een sierlijke buiging af en voor ik wist wat er gebeurd was, was zij in den auto gestapt, die snel wegreed.

Ik was op die vreemde vrouw verliefd geworden, zooals een schooljongen op een bakvischje kan verlieven.

Overgelukkig was ik toen de portier mij 's morgens een briefje bracht, waarin zij mij vroeg tegen den avond aan de rivier te komen. Tegen acht uur was ze op de afgesproken plaats. Ze was eenvoudig maar met veel smaak gekleed, het scheen dat dit toilet haar buitengewone schoonheid nog meer deed uitkomen, dan haar zwarte kleedij.

„*Mijn* ontmoeting met u schijnt u zeer verheugd te hebben," zeide zij.

„Inderdaad zeer verheugd, Madame."

Wij liepen zonder een woord te spreken en eindje langs de rivier. Ik had haar wel willen kussen maar ik durfde niet... Ik snoof den heerlijken geur van haar geparfumeerde kleeren op. Ik geraakte hoe langer hoe meer in extase en ten slotte kon ik mij niet meer bedwingen.

„Madame of mademoiselle, wie of wat u is, is mij onverschillig, maar ik heb u iets te zeggen," riep ik uit. „Ik ben hier voor zaken en moet spoedig naar Bombay terug. De tijd is kort en daarom ben ik misschien wat te haastig... maar ik heb u lief... Ga met mij mee naar Bombay. Weigert ge, dan vertrek ik morgen naar Engeland."

Ze zag me een tijd lang aan, alsof ze met haar oogen mijn intiemste gedachten wilde raden; toen zeide ze:

„U hebt mij lief.... Gisteren zag u mij voor het eerst en nu hebt u mij lief.... Is uw liefde voor mij, ofschoon ze nog zóó jong is, heel sterk?"

„De tijd zal u de overtuiging geven!"

Weer lachte ze en antwoordde: „De tijd is kort... u heeft me voor een fait accompli gesteld..... Ik wil u op proef stellen... U moet mij een bewijs van uw jonge en krachtige liefde geven.... Uw liefde moet zoo groot zijn dat U zelfs uw leven voor mij zoudt opofferen als ik dat wilde... Ik zeg dat niet om gewild-romantisch te zijn; verre van dat, maar omdat ik van den man, dien ik mijn hand wil schenken, eisch, dat hij elk gevaar durft trotseeren, hoe groot het ook is..."

„Ik wil u het bewijs geven, Madame!"

Haar stem had minder gebiedend geklonken, doch nu nam zij haar trotsche houding weer aan en op gedecideerden toon sprak ze:

„Morgenavond, op dezen tijd, ben ik in het Casino-park bij het Hermes-beeld.... U geeft mij daar het paarlsnoer van de dompteuse.... Adieu, tot morgenavond...!"

Zij boog en verwijderde zich snel in een zijlaan.

Ik wilde haar achternagaan, maar met haar oogen gebood zij mij haar niet te volgen.

Ik was gek..... Ik wilde zoo spoedig mogelijk de stad verlaten en mijn handen niet met een misdaad bezoedelen, maar telkens, tusschen den chaos van mijn gedachten, dook het beeld van die mooie vrouw op.

Tegenover Miss Branton, die niets kwaads van mij vermoedde, moest ik een valsche rol spelen, terwille van een coquette, een volleerde oplichtster en geslepen dievegge... Ik wilde me daartoe niet verlagen.... Met die vreemde vrouw, die ik niet eens bij naam kende, had ik niets uitstaan, en ik besloot mijn zaken zoo spoedig mogelijk af te doen en de stad te verlaten. Maar, daar stond haar beeld weer voor mij met een minachtenden lach om haar mond... Ik hoorde, hoe zij mij hoonde..... Ik was geheel in haar netten gevangen, gevoelde me machteloos om het weefsel te verbreken, en besloot de daad te volvoeren. Ik ging naar het Casino in de hoop Miss Branton te ontmoeten, en waarlijk: zij stond voor het gebouw. Nauwelijks zag ze mij of ze kwam naar mij toe en noodigde mij uit een beetje in het park te gaan. En zooals alle artisten tegenover hun vrienden zijn, was ook zij openhartig, en ze vertelde me precies hoe zij door detectives bewaakt werd om te voorkomen dat het collier gestolen zou worden. De directeur van het Casino moest zorgen dat niemand zich in de gang, die naar het tooneel liep, bevond, als zij moest optreden, en tijdens 't reizen was het de impressario die voor de veiligheid van het paarlsnoer behoorde te waken. Nu lag het op haar kleedkamer op een tafel....

„Of ik het nog eens wilde zien?" vroeg ze mij.

„Ja, natuurlijk..."

„Kom dan!" en ik volgde haar door de donkere gang, langs de leeuwen, die in hun kooi uitgestrekt lagen. Eén tilde traag den kop op en staarde ons na.

Toen wij haar kleedkamer binnengingen, sloegen een paar honden aan. Ze zou het eerste maar binnengaan, want behalve Hector en Pluto, twee Duitsche doggen, liep ook Sultan, haar grootste leeuw, in de kamer rond; dat was haar bewaking. Ze nam de zweep, die aan den post van de deur hing en ging naar binnen, terwijl ik haar volgde.

De honden begonnen te kwispelstaarten toen zij de beesten aansprak, doch gromden tegen mij en lieten bij elke beweging, die ik maakte, hun tanden zien. De groote leeuw lag op den grond en richtte zich snel op, toen hij haar zag. 't Beest kreeg een slag met de zweep en sloop grommend een ijzeren kooi in, die hij geheel vulde. Het valluik van de kooi sloot zij, toen de leeuw binnen was.

„Daar staat de doos, en kijk zoolang je wilt," zeide ze, „ik ga m'n Artistenblad even doorbladeren."

Het sandelhouten étui had ik nu in mijn hand, die beefde, terwijl mijn hart bonsde alsof het m'n borstkas zou verbrijzelen. 't Geleek wel of ik overal de mooie, vreemde vrouw zag en tegelijkertijd gevoelde ik een diep medelijden met Miss Branton.....

Ik vond mezelf een schurk....

Miss Branton zat in haar tijdschrift te lezen.

„Die goede Delcrasé!" riep zij uit, „heeft met zijn tijgers een voorstelling gegeven in Dalude. De koning van Utopia heeft de voorstelling bijgewoond en hem een lintje gegeven..... De koningin was er niet bij, zij was weer ongesteld.... Die mooie vrouw schijnt dikwijls ziek te zijn... Nou, dan ben ik toch beter af met m'n halssnoer. Wat heb je aan zoo'n lintje..... Die brave Delcrasé is echt jaloersch op mijn halssnoer. Zeg, kan jij de doos openkrijgen?"

„Ja..."

Ik had juist het étui geopend en het snoer lag voor me. De bruinachtige steen was bij het daglicht van fletsen glans... Ik voelde geen grond meer... Ook m'n gedachten waren weg, alles deed ik bij intuïtie. Ik stak het snoer in m'n zak, sloot de doos en met een ruk aan de sleutel vernietigde ik het slot. Ik deed of niemand in de kamer was, of er geen gevaar bestond, want al had zij het gemerkt en ik haar met m'n revolver gedreigd, dan had zij de beesten op mij los gelaten en ik was verloren geweest.

Volmaakt kalm was ik na mijn daad en zonder een enkele gedachte; alleen had ik een vreemd licht gevoel in m'n hoofd.

„Heb je de doos weer op z'n plaats gezet, want anders vind ik het ding vanavond niet," zeide ze achteloos.

Ik schrok van haar stem en ik knikte bevestigend.

Zeg," vervolgde ze, „als Sultan, Hector en Pluto hier rond loopen is het snoer beter bewaakt dan door duizend geheime politieagenten..."

't Zweet brak me uit. Nu werd ik warm als stond ik bij een oven, dan rilde ik weer van koude; ik had de koorts van angst voor ontdekking. Ik dacht na hoeveel meter ik moest loopen eer ik weer buiten het gebouw was, de meters geleken mij wel mijlen.....

„Mon ami, wat zie je bleek! Scheelt je wat?"

„Ja.... 't Is hier benauwd.... Die beesten zie je... daaraan ben ik niet gewend.... Ik wou wel weg..."

„Ga maar vast naar buiten ik zal Sultan even los laten."

Ik luisterde, hoorde het valluik open gaan, het loopen van den leeuw en hoe zij de honden toesprak. Even later was ze bij mij.

„Ik zal je het gebouw uit brengen anders vallen de detectives je misschien lastig."

En Miss Branton bracht den dief van haar halssnoer buiten het gebouw.

Ik kon nergens meer rust vinden en liep de geheele stad doelloos rond. Even ben ik nog in m'n hotel geweest, maar 't was er niet uit te houden; 't geleek wel of iedereen me met een wantrouwenden blik aanstaarde.

Ik had Miss Branton het snoer terug kunnen brengen en haar alles zeggen, maar dan zag ik *haar* weer.

Maar zij zou nu alleen van mij zijn en ik zou haar dwingen mij te volgen, anders....

Na het diner in m'n hotel verkleedde ik mij en ging naar de afgesproken plaats in het park bij het Hermes-beeld.

Onderweg kwam ik krantenjongens tegen, die hun extra-editie schreeuwend ventten.

„Lees den brutalen diefstal van het halssnoer van vijf millioen francs!!"

In het park was weinig publiek; slechts een oogenblik stond ik bij het Hermes-beeld, of bij een zijlaan, die tevens een van het park was, stopte een groote auto, waarop vele koffers geladen waren. De schoone onbekende stapte uit en kwam naar mij toe.

„Mon roi...! Ik heb het gehoord... Je bent een ridder.. Jij bent waardig bemind te worden...!"

„En nu...." maar voor ik mijn vraag, die ik haar wilde doen geëindigd had, gebood ze mij:

„Laat mij het snoer zien!"

Ik gaf het snoer in haar handen. De steen verspreidde zijn bruinachtigen fellen lichtglans. Een blos kwam op haar gelaat, haar handen trilden van aandoening. Zij begon het snoer te kussen...'t geleek wel of ze gek geworden was... Ze bleef het daarna een paar minuten aanstaren en liet het in haar réticule glijden.

„Vous êtes mon roi, adieu!" zij boog en keerde mij den rug toe.

Met één sprong was ik bij haar en greep haar bij den pols; met de hand, die zij vrij had, trok ze een kleinen gouden dolk. Ik liet haar even los en greep nu de gewapende hand, die ik zoover omdraaide dat zij van pijn het wapen liet vallen, dat ik schielijk opraapte..

Zij vluchtte weg en ik wilde haar achtervolgen, doch ik werd op den grond geworpen en voor ik wist wat er met mij gebeurd was, zaten mijn polsen in de boeien.

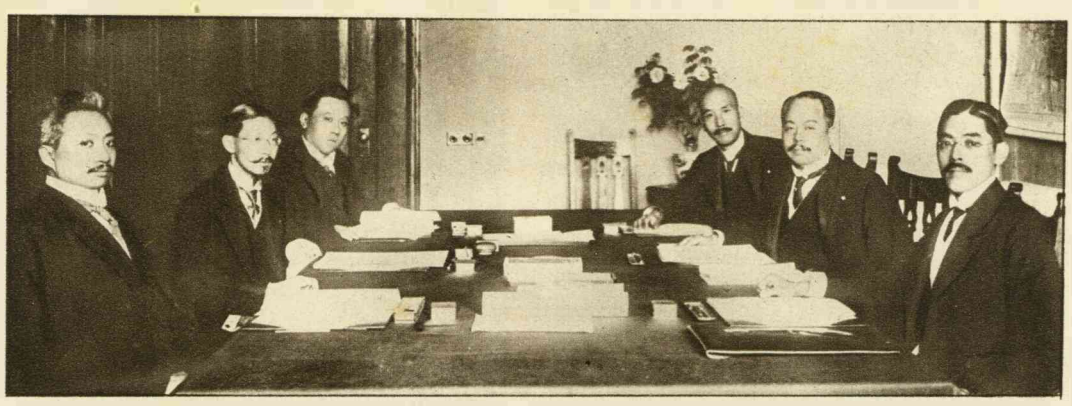
Ik werd door twee detectives naar den auto gebracht, waarin de chauffeur en de vreemde vrouw eveneens geboeid zaten.

Ik kon niet nalaten haar toe te schreeuwen:

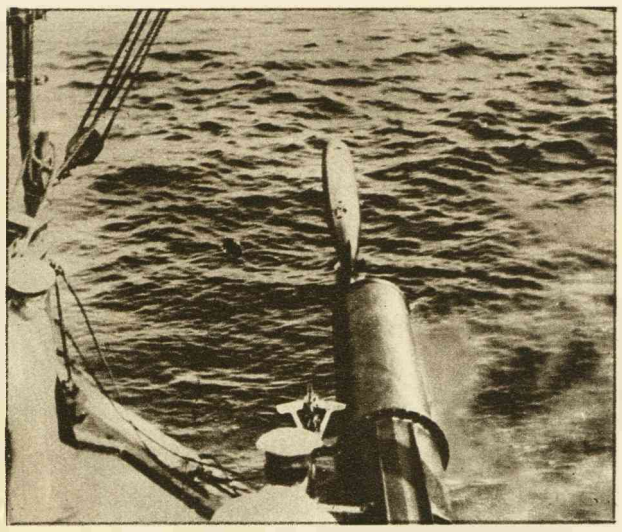
„Jij zal je straf ook niet ontloopen!"

Een blik vol minachting was haar antwoord.

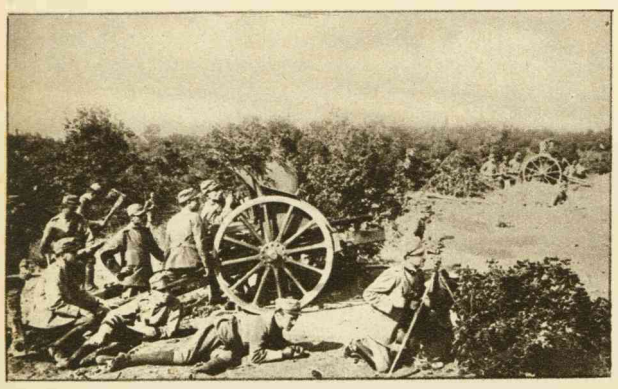
Het moet voor een dief, die door de politie geknipt is, een gekke gewaarwording zijn als hij op het politiebureau



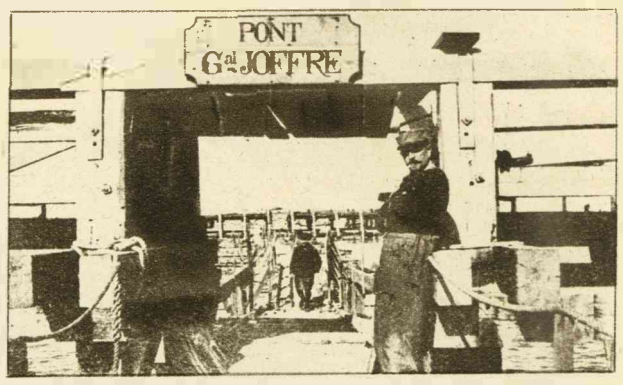
EEN GROOT MOMENT VOOR DE GESCHIEDENIS IN AZIË.
De zitting van de Japansche en Chineesche gedelegeerden op 25 Mei, waarin de traktaten beteekend zijn tusschen Japan en China, waardoor de oorlog voorkomen werd. Aan de linkerzijde (China) in 't midden H. E. Lou Tsen Tsiang, minister van Buitenlandsche zaken, links Lu Piau, zijn secretaris. Rechts in de zelfde volgorde (Japan) Minister H. E. Hioki Eki, Yukicki Obata, eerste secretaris van de Japansche legatie en Toru Takao, tweede secretaris van de Japansche legatie. *(V.F.B.)*.



HET MACHTIGE WAPEN.
Uit een der lanceerbuizen van een Engelsch oorlogsschip wordt een torpedo gelanceerd. Onze foto is genomen op het oogenblik dat het projectiel de buis verlaat. Let op den rook rondom de buis.



EEN ITALIAANSCHE BATTERIJ IN ACTIE.
Dezelfde foto's, die ons een jaar geleden bereikten van de andere fronten, komen ook nu van het Italiaansche front, zooals bovenstaande foto ook weer doet zien.



DE „GENERAAL JOFFRE" BRUG.
Over een van de stroompjes bij de Yser is een pontonbrug geslagen, die door de soldaten „Generaal Joffre" brug gedoopt is.